

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 Ув. 160/22
Дана 12.04.2023. године
Београд

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Нада Балешевић и Гордана Николић Врбашки, чланови већа, са судским саветником Данијелом Марјановић Чолаковић, као записничарем, одлучујући о приговору Транспарентност Србија Београд, Палмотићева 31, изјављеном против решења судије појединца Управног суда 16 У. 15659/20 од 06.05.2022. године, због ћутања управе, у правној ствари приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ приговор подносиоца тужбе Транспарентност Србија Београд, изјављен против решења судије појединца Управног суда 16 У. 15659/20 од 06.05.2022. године.

Образложење

Подносилац приговора Транспарентност Србија Београд је дана 06.06.2020. године, посебном већу Управног суда изјавио приговор на решење судије појединца Управног суда 16 У. 15659/20 од 06.05.2022. године, којим је одбачена његова тужба, изјављена против туженог Председника Републике Србије због ћутања управе, применом одредбе члана 26. став 1. тачка 3. у вези са одредбом члана 19. и 22. став 1. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09).

У приговору наводи да решење оспорава, због погрешно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене одредбе члана 26. став 1. тачка 3. Закона о управним споровима. Истиче, да је чињенично стање погрешно утврђено, јер су супротно наводима суда, уз тужбу приложени: копија дописа са захтевом за приступ информацијама од јавног значаја, копија дописа са захтевом за поступање по поднетом захтеву у накнадном року и копија послатог мејла. Сматра да је суд своју оцену

засновао на погрешној примени члана 70. Закона о општем управном поступку и члана 39. Закона о електронској управи. Понавља да је уз тужбу доставио доказе којима је располагао и да без своје кривице није могао да уз тужбу због ћутања управе достави и потврде о пријему послатих захтева. Наводи да је разлог за то чињеница да је тужени селективно применио само неке одредбе које је суд разматрао приликом одбачаја тужбе, а селективност се огледа у томе да је тужени у Информатору о раду Генералног секретаријата председника Републике изричито обавестио грађане да се "захтев за остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја може поднети на адресу: Андрићев венац 1, 11000 Београд б. .... в. на е-адресу: pritup.informacijama@predsednik.rs." Како је уз тужбу доставио све доказе којим је располагао, а није могао, без своје кривице, уз тужбу доставити и потврде о пријему послатих захтева, јер тужени није изршио своју обавезу слања потврде о пријему електронског документа, а да подносилац приговора као пошиљалац није могао сам себи да изда потврду о пријему документа, те да је одбацивањем тужбе, последично јавности ускраћено право на добијање информације од јавног значаја. Предлаже, да Веће Управног суда, након одржане усмене јавне расправе, донесе решење којим ће приговор уважити, поништити решење о одбацивању тужбе и наставити поступак пред судом.

Након оцене навода приговора и решења судије појединца Управног суда 16 У. 15659/20 од 06.05.2022. године, сагласно одредби члана 27. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), као и увида у списе предмета 16 У. 15659/20, посебно веће Управног суда је нашло да приговор није основан.

Из списка предмета 16 У. 15659/20 произилази да је тужилац, овде подносилац приговора, Управном суду 15.09.2020. године, поднео тужбу због ћутања управе, уређену поднеском од 11.01.2022. године, у којој је навео да је дана 22.04.2020. године електронском поштом упутио туженом органу захтев за приступ информацијама од јавног значаја којим су тражене информације и копије документа (нпр. копија документа у којем Председник Републике одобрава или иницира граду Београду могућност поклањања државних застава "у име председника Републике"), а да тужени на тако поднети захтев није одговорио, у смислу одредбе члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, нити је доставио обавештење у смислу члана 16. став 3. истог закона, а није поступио ни у додатном року од седам дана од дана достављања дописа од 14.07.2020. године. Предложио је да суд донесе пресуду којом се тужба уважава и налаже туженом да поступи у складу са чланом 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Судија појединац је нашао да тужилац уз тужбу није приложио доказ да је захтев за приступ информацијама од јавног значаја доставио туженом органу дана 22.04.2020. године, електронским путем, нити је суду доставио доказ да је накнадни захтев-ургенцију од 14.07.2020. године, доставио туженом, јер нема потврда туженог органа којима се доказује пријем ових поднеска електронским путем, па је налазећи да нису испуњене процесне претпоставке за покретање управног спора због ћутања управе, на основу члана 26. став 1. тачка 3) Закона о управним споровима, тужбу одбацио.

Код оваквог стања ствари, посебно веће Управног суда налази да је оспореним решењем судије појединца Управног суда, 16 У. 15659/20 од 06.05.2022. године, правилно одбачена тужба тужиоца, овде подносиоца приговора, применом одредбе

члана 26. став 1. тачка 3) Закона о управним споровима, јер тужилац уз тужбу због ћутања управе није приложио све доказе из члана 22. став 3. Закона о управним споровима. Наиме, предаја поднесака, евидентирање и потврда о пријему поднесака, уређени су чланом 60. и 61. Закона о општем управном поступку којима је прописано да се поднесци предају непосредно органу, преко поште, дипломатско-конзуларног представништва, електронском поштом у складу са законом, или се саопштавају усмено на записник (чл. 60. ст. 2.). У конкретном случају, странка наводи да је поднеске од 22.04.2020. године и од 14.07.2020. године, предала органу у облику електронског документа, путем електронске поште, на адресу електронске поште коју је орган одредио за пријем електронских поднесака. Поступање са електронским поднесцима и електронско управно поступање уређено је Законом о електронској управи ("Службени гласник РС" број 27/18). Према одредби члана 39. став 1. Закона о електронској управи, орган је дужан да омогући пријем електронског поднеска преко Портала еУправа, другог електронског јединственог управног места или другим путем достављања између органа и корисника, у складу са законом којим се уређује електронски документ и услуге од поверења у електронском пословању. Ставом 2. истог члана прописано је да пријем електронског поднеска евидентира се у електронској писарници. Ставом 3. истог члана закона прописано је да се потврда о пријему електронског поднеска шаље се подносиоцу одмах, на исти начин на који је поднесак послат. Ставом 4. истог члана прописано је да потврда из става 3. овог члана садржи обавештење о пријему електронског поднеска, датум и време пријема и напредни електронски печат органа.

У смислу цитираних одредби, орган је дужан да странци потврди пријем поднеска послатог електронским путем одмах и то на исти начин на који је поднесак послат, што подразумева да је орган, односно овлашћено службено лице које управља електронском поштом на коју су приспели наведени поднесци, дужно, да истоветним путем подносиоцу потврди пријем наведених поднесака, слањем одговарајућег обавештења. Дакле, како тужилац уз тужбу није приложио потврде о пријему електронских докумената – захтева за приступ информацијама од јавног значаја од 22.04.2020. године и накнадног захтева од 14.07.2020. године, које је издао прималац електронског документа или пружалац услуге електронске доставе, и које садрже обавештење о пријему тих електронских поднесака, датуму и времену пријема и напредни електронски печат органа, послате подносиоцу на исти начин на који су послати и наведени поднесци, а које је тужилац био дужан да достави уз тужбу, судија појединац је правилно закључио да уз тужбу нису приложени докази о предаји ових поднесака надлежном органу, због чега нису испуњени услови за подношење тужбе због ћутања управе.

Посебно веће Управног суда је ценило наводе приговора, али с обзиром на изнето, налази да нису основани и да се њима не доводи у сумњу законитост решења судије појединца.

Посебно веће Управног суда је одлучило о приговору без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 27. став 2. Закона о управним споровима, будући да за одлучивање по приговору није било потребно непосредно саслушање странке ради утврђивања чињеничног стања на усменој јавној расправи, јер се ради о правном питању које се односи на предмет управног спора.

На основу изнетих разлога, посебно веће Управног суда је применом одредбе члана 27. став 3. Закона о управним споровима одлучило као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12.04.2023.године, III-4 Ув 160/22

Записничар
Данијела Марјановић Чолаковић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ